

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: L. B.**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Michalem Chuchútem, LL.M., advokátem, se sídlem náměstí Junkových 2772/1, 155 00, Praha 8, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, Odboru kancelář hejtmána**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2015, č. j. 79/KH/2014, ev. č. 12944/2015/KUUK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 28. 1. 2015, č. j. 79/KH/2014, ev. č. 12944/2015/KUUK, **s e p r o n e z á k o n n o s t a p r o v a d u ř í z e n í z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 23.570 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2015, č. j. 79/KH/2014, ev. č. 12944/2015/KUUK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Statutárního města Ústí nad Labem, Městské policie Ústí nad Labem (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 18. 12. 2014, č. j. MP-ŘMP-1/2014 PB. Tímto rozhodnutím povinný subjekt v souladu s § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 9. 9. 2015 (dále jen „informační zákon“), ve spojení s § 5 odst. 2 zákona

č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), odmítl žádosti žalobce o poskytnutí informací, podané dne 11. 9. 2014 a 13. 9. 2014, týkající se záznamů z kamerového systému, konkrétně kamer zabírajících placené parkoviště mezi sady B. Smetany a budovou CPI Citycenter ze dne 11. 9. 2014 v čase 3:20 až 3:40 hodin a ze dne 13. 9. 2014 v čase 4:00 až 4:10 hodin, neboť na požadovaných obrazových záznamech se vyskytují osobní údaje o třetích osobách, bez jejichž souhlasu není povinný subjekt oprávněn tyto osobní údaje žalobci poskytnout.

V žalobě žalobce namítal, že žalovaný nijak nezkoumal, zda požadovaný záznam skutečně obsahuje osobní údaje, kvůli kterým by bylo třeba provést anonymizaci. Vzhledem k tomu, že kamerový záznam byl pořizován v noci a osoby na záznamu se nepodařilo identifikovat ani Policii České republiky, žalobce vyjádřil pochybnosti o nutnosti anonymizace. Žalobce neměl ke kamerovému záznamu přístup, proto ponechal na uvážení soudu, zda je nutné požadovaný záznam anonymizovat.

Žalobce dále žalovanému vytýkal, že se spokojil s tvrzením povinného subjektu, že nedisponuje technikou umožňující rozmazání obličeje v obrazovém záznamu, aniž by toto tvrzení podrobil jakékoli kritické úvaze. Žalobce připomněl, že městská policie poskytuje podle § 24a odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), záznamy z městského dohlížecího kamerového systému Policii České republiky, což učinila i v tomto případě. Podle žalobce by městská policie jen stěží mohla záznam poskytnout, pokud by nedisponovala technickým a programovým vybavením potřebným k úpravě záznamu. Žalobce zdůraznil, že rozmazání obličeje v obrazovém záznamu je technicky schopen jakýkoli počítač. Podotkl, že povinný subjekt s největší pravděpodobností používá na svých počítačích operační systém Windows, jehož součástí je program Windows Movie Maker umožňující editaci videa. Podle žalobce by přijetí argumentace žalovaného mohlo ad absurdum vést k tomu, že povinný subjekt odmítne poskytnout dokument, protože nedisponuje kancelářským vybavením potřebným ke znečitelnění osobních údajů (černý lihový fix).

S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 20/2013 žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí nemůže obstát ani v případě, že by soud přisvědčil žalovanému, že záznam je nutné anonymizovat a povinný subjekt nedisponuje technikou umožňující rozmazání obličeje v obrazovém záznamu. V takovém případě totiž měl povinný subjekt postupovat podle § 17 odst. 1 a 3 informačního zákona a vyčíslit náklady, které by mu v souvislosti s provedením anonymizace vznikly.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný uvedl, že okolnost, že se Policii České republiky nepodařilo identifikovat osoby zachycené na videonahrávce, je irelevantní ve vztahu k tomu, zda z takové videonahrávky lze osobu identifikovat s konkrétní fyzickou osobou. Dodal, že nemá důvod jakkoli pochybovat o pravdivosti závěru povinného subjektu, že ze záběrů je možno osoby zachycené na videonahrávce ztotožnit s konkrétní osobou. Žalovaný poukázal na stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů č. 2/2012 a konstatoval, že žádná právní norma nestanoví postup při posuzování, zda je osoba na kamerovém záznamu

identifikovatelná, či nikoli, a výsledek tohoto posouzení je vždy subjektivní. Názory na to, zda údaje mohou vést k identifikaci osoby, se nemusí shodovat. Co je pro jednoho údajem bez hodnoty, může být pro druhého (např. díky znalostem z daného prostředí) údajem dostatečným pro identifikaci osoby. Žalovaný připomněl, že městský kamerový dohlížecí systém provozovaný povinným subjektem byl zřízen za účelem plnění úkolů městské policie, která podle § 1 odst. 2 zákona o obecní policii zabezpečuje místní záležitosti veřejného pořádku a plní další úkoly. Tím je podle žalovaného jednoznačně vymezen i účel zpracování osobních údajů, k němuž může kamerový systém sloužit. Informace z tohoto systému lze poskytovat pouze se souhlasem jednotlivých subjektů údajů, což v daném případě při neustanovení identity takových osob nelze splnit. Žalovaný shrnul, že v této situaci bylo možné poskytnout pouze záběry, na kterých se nachází žalobce. Žalovaný setrval na svém závěru o nemožnosti přezkoumání, zda povinný subjekt disponuje technikou umožňující rozmazání obličeje. Dodal, že toto tvrzení povinného subjektu nelze zpochybňovat pouze tím, že je nadřízený správní orgán prohlásí za nedůvěryhodné.

Podle žalovaného nemůže mít pokyn, aby si povinný subjekt opatřil software umožňující rozmazání obrazu kamerového záznamu, povahu závazného právního názoru a žalovaný není oprávněn to po povinném subjektu požadovat. Žalovaný doplnil, že městský kamerový dohlížecí systém pracuje se softwarem GUTENDRÜK a OMNICAST, do kterých povinný subjekt nemůže zasahovat. Žalobcem zmiňovaný program Windows Movie Maker, který není určen pro použití na specifických platformách systémů GUTENDRÜK a OMNICAST, slouží podle žalovaného k ručnímu rozmazání záběrů a v tomto případě by bylo nutno ručně rozmazat údaje na každém z 24 snímků pořízených v jedné sekundě. Programy pracující s automatickým sledováním vybraného objektu a jeho rozostřením jsou dostupné pouze za úhradu v částkách blížících se 100.000 Kč. Žalovaný podotkl, že černý lihový fix nelze zaměňovat s pořízením programového vybavení. Podle žalovaného argumentace žalobce, že povinný subjekt měl podle § 17 odst. 1 a 3 informačního zákona vyčíslit náklady spojené s anonymizací, postrádá smysl, neboť žalobce tím zřejmě nemyslel, aby si povinný subjekt pořídil příslušné technické vybavení a jeho úhradu požadoval po žalobci. Žalovaný připomněl, že pod úhradu nákladů podle § 17 odst. 1 informačního zákona nelze podřadit náklady na pořízení technického vybavení. Podle názoru žalovaného nelze z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 20/2013 jednoznačně dovozovat závěr, že se vztahuje i na informace zachycené na kamerovém záznamu. Zmíněný rozsudek se týká informací ze zvukového záznamu, který lze anonymizovat prostým vymazáním určitého úseku, což při anonymizaci kamerového záznamu není možné, protože pak by žalobce neobdržel nic. Podle žalovaného zřejmě při novelizaci zákona o obecní policii v roce 2002 nikdo nepředpokládal, že by z kamerových systémů obecní policie byly poskytovány informace podle informačního zákona. Důvodová zpráva k zákonu č. 311/2002 Sb. přitom sledovala, aby právní úprava shromažďování osobních údajů obecní policií odpovídala úpravě platné pro Policii České republiky či vězeňskou službu. Podle žalovaného se ovšem zapomnělo na to, že úprava zveřejňování osobních údajů Policií České republiky je komplexnější a neumožňuje zveřejňování osobních údajů podle informačního zákona. Při novele informačního zákona č. 61/2006 Sb., řešící mimo jiné poskytování informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení, se na obecní policii opět zapomnělo. Žalovaný konstatoval, že záběry z kamer provozovaných Policií České republiky jsou cestou informačního zákona nedosažitelné a vzhledem k tomu, že kamerové systémy provozované

obecní policií i Policií České republiky plní stejné úkoly v oblasti dohledu nad veřejným pořádkem, není důvod pro disproporci mezi nimi.

Žalovaný uzavřel, že povinný subjekt nemá k dispozici zařízení, kterým by chráněné informace z kamerového záznamu vyloučil (anonymizoval rozostřením), a proto nebylo možné žádost o informace řešit jinak než ji odmítnout jako celek.

Žalobce v replice poukázal na to, že žalovaný nijak nezkoumal samotný záznam, a přesto shledal, že obsahuje podobu osob, podle které je lze identifikovat. Podle žalobce měl žalovaný v napadeném rozhodnutí provést posouzení, zda je vzhledem ke světelným podmínkám, zazoomování či zaostření kamery v době pořizování záznamu možné osobní údaje osob rozpoznat. K tvrzení žalovaného, že si nelze představit, jak by mohl nadřízený správní orgán vyvrátit tvrzení povinného subjektu, že nedisponuje potřebným zařízením, žalobce připomněl, že povinný subjekt poskytuje kamerové záznamy Policii České republiky a disponuje počítačovým vybavením nezbytným k sepisování a tisku písemností. Z tohoto lze podle žalobce dojít k závěru, že povinný subjekt disponuje zařízením potřebným k anonymizaci záznamu, neboť jinak by uvedené činnosti nemohl vykonávat. Žalobce zdůraznil, že žalovaný mohl rozhodnutí povinného subjektu zrušit, v odůvodnění vyslovit nutnost provedení anonymizace a obiter dictum povinnému subjektu doporučit instalaci potřebného softwaru. Argumentaci žalovaného týkající se počítačových systémů GUTENDRÜK a OMNICAST označil žalobce za irelevantní, neboť povinný subjekt dokáže s využitím těchto systémů vytvořit disk s nahrávkou, který je následně možné vložit do jiného počítače a provést anonymizaci. Podle žalobce je scestná i argumentace žalovaného týkající se potřeby specializovaného softwaru v ceně blízké se 100.000 Kč, neboť existují i bezplatné programy se stejnou technologií (např. Voodoo Camera Tracker). Žalobce doplnil, že anonymizaci je možné provést také ručním rozmazáním jednotlivých snímků, případně externě. Tvrzená vysoká cena anonymizace přitom nemůže být důvodem k paušálnímu odmítnutí žádosti, neboť úhradu nákladů mohl povinný subjekt požadovat po žalobci. Podle žalobce dopadá jím namítaný judikát Nejvyššího správního soudu na projednávanou věc a argument žalovaného o nedosažitelnosti záběrů z kamer provozovaných Policií České republiky je s ohledem na znění § 11 odst. 6 informačního zákona naprosto chybný.

Při jednání soudu konaném dne 12. 4. 2017 právní zástupce žalobce zdůraznil, že v daném případě kamerový záznam neobsahuje osobní údaje, které by podléhaly ochraně před jejich poskytnutím. Na podporu tohoto názoru zmínil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 98/2008, v němž soud řešil daleko citlivější osobní údaje z hlediska jejich poskytování a dospěl tehdy k závěru, že ani tyto citlivější osobní údaje nejsou vyňaty z režimu informačního zákona

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání trval na tom, že byly dány legitimní důvody pro odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí kamerových záznamů, neboť obsahovaly osobní údaje, které se i přes režim informačního zákona neposkytují.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že

soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 11. 9. 2014 žalobce požádal povinný subjekt o poskytnutí záznamu z kamerového systému, konkrétně kamery či kamer zabírajících placené parkoviště mezi sady B. Smetany a budovou CPI Citycenter (GPS N 50°39.71875', E 14°2.03620') ze dne 11. 9. 2014 v čase 3:20 až 3:40 hodin. Dne 13. 9. 2014 žalobce požádal povinný subjekt o poskytnutí záznamu z městského dohlížecího kamerového systému, konkrétně kamery či kamer zabírajících placené parkoviště mezi sady B. Smetany a budovou CPI Citycenter (GPS N 50°39.71875', E 14°2.03620') ze dne 13. 9. 2014 v čase 4:00 až 4:10 hodin.

Přípisem ze dne 17. 9. 2014 povinný subjekt žalobci sdělil, že záznam z městského dohlížecího kamerového systému není informací na základě informačního zákona, ale osobním údajem, který může být poskytnut jen policii, orgánům obce a dalším orgánům veřejné moci, proto žádosti nelze vyhovět. Tento přípis vyhodnotil žalovaný jako rozhodnutí a svým rozhodnutím ze dne 2. 12. 2014, č. j. 79/KH/2014, ev. č. 162184/2014/KUUK, jej zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání, neboť žádost o informace byla ze strany povinného subjektu odmítnuta z důvodů, které jsou v rozporu s informačním zákonem.

Povinný subjekt poté rozhodnutím ze dne 18. 12. 2014, č. j. MP-ŘMP-1/2014 PB, žádosti žalobce odmítl s odůvodněním, že na požadovaných obrazových záznamech se vyskytují osobní údaje o třetích osobách, bez jejichž souhlasu není povinný subjekt oprávněn tyto osobní údaje žalobci poskytnout. Poukázal na to, že nedisponuje technikou umožňující rozostření biometrických údajů fyzických osob vyskytujících se na obrazových záznamech a nemá od těchto osob souhlas s předáním jejich osobních údajů, přičemž sdělení těchto údajů není možné ani podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Na tomto místě soud podotýká, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na námitku, že žalovaný nijak nezkoumal, zda požadovaný záznam skutečně obsahuje osobní údaje, kvůli kterým by bylo třeba provést anonymizaci. Tuto námitku shledal soud důvodnou.

Podle § 89 odst. 2 věty první a druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), použitého v souladu s § 20 odst. 4 písm. b) informačního zákona, platí, že „[o]dvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.“ Citované ustanovení ukládá odvolacím orgánům, tedy i žalovanému, přezkoumat zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a k námitce odvolatele také jeho správnost.

Žalobce v odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 18. 12. 2014 namítal, že Policii České republiky se nepodařilo identifikovat osoby na požadovaném kamerovém záznamu, tudíž by je jen stěží mohl identifikovat žalobce, a nelze tedy automaticky tvrdit, že záznam je bezpochyby osobním údajem. Na základě této odvolací námítky byl žalovaný povinen přezkoumat správnost příslušného závěru povinného subjektu, tj. prověřit, zda záznamy, o jejichž poskytnutí žalobce požádal, skutečně obsahují osobní údaje, či nikoli. To však žalovaný neučinil a pouze konstatoval, že z obsahu odvoláním napadeného rozhodnutí logicky plyne závěr, že předmětné záznamy obsahují podobu osob, podle které lze osoby identifikovat. Žalovaný tedy bez dalšího převzal skutková zjištění povinného subjektu i jejich právní hodnocení, ačkoli žalobce obojí ve svém odvolání zpochybnil. Tento postup žalovaného je podle názoru soudu zcela zjevně v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu, neboť nekritické převzetí skutkových zjištění povinného subjektu včetně jejich právního hodnocení rozhodně nelze považovat za přezkoumání správnosti rozhodnutí povinného subjektu v rozsahu odvolacích námitek. Soud zastává názor, že bylo povinností žalovaného při posuzování důvodnosti zmíněné odvolací námítky shlédnout příslušné kamerové záznamy, aby si mohl učinit vlastní úsudek o tom, zda obsahují osobní údaje, či nikoli. Této povinnosti žalovaný nedostál. Popsané pochybení žalovaného vyhodnotil soud jako podstatné porušení § 89 odst. 2 správního řádu, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tudíž se jedná o vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že žalovaný řádně neposoudil, zda žalobcem požadované kamerové záznamy obsahují osobní údaje, či nikoli, a soudům ve správním soudnictví nepřisluší nahrazovat činnost správních orgánů a předjímat jejich závěry, nebyl soud oprávněn příslušné kamerové záznamy zkoumat a hodnotit, zda je třeba tyto záznamy anonymizovat, neboť k tomu se nejprve musí ve svém rozhodnutí náležitě vyjádřit žalovaný. Ze stejného důvodu se soud nemohl blíže věnovat ani porovnání projednávané věci se žalobcem zmiňovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 98/2008.

Dále se soud zabýval otázkou, zda lze v režimu informačního zákona poskytnout žalobci obrazový záznam v anonymizované podobě. V této souvislosti soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které informační zákon „... nerozlišuje mezi nosiči, na kterých je informace zachycena, tedy zda se jedná o listinu či zvukový, popř. obrazový, záznam. Povinný subjekt je povinen poskytnout informaci v plném rozsahu v anonymizované podobě, tedy bez chráněných osobních údajů. Pokud by však poskytnutí informace bez chráněných osobních údajů nepředstavovalo pro povinný subjekt pouze jednoduchou operaci, [informační] zákon ... mu umožňuje, aby od žadatele o poskytnutí informace žádal úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopie

(§ 17 odst. 1 citovaného zákona). V této souvislosti musí být pořízení kopie vykládáno jako pořízení kopie včetně anonymizace. I v tomto případě musí povinný subjekt dostát podmínkám stanoveným v § 17 odst. 3 zákona ..., tedy pokud bude za poskytnutí informace v anonymizované podobě požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady stěžovateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Poskytnutí informace je pak podmíněno zaplacením požadované úhrady. Stěžovatel se tak může rozhodnout, zda informaci za konkrétně vyčíslenou částku opravdu chce, či nikoliv“ (srov. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 20/2013 - 23, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud se neztotožňuje se žalovaným, že závěry citovaného judikátu nelze na projednávanou věc vztáhnout. Právě naopak, uvedený právní názor zcela evidentně dopadá i na případ žalobce, neboť Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku výslovně hovoří také o obrazovém záznamu a zdůrazňuje, že zákon nerozlišuje mezi nosiči informace. Zdejší soud proto shledal, že povinnost poskytnout informaci v plném rozsahu v anonymizované podobě se týká též obrazového záznamu. Nejvyšší správní soud navíc v citovaném rozsudku předeštl povinným subjektům návod, jak mají postupovat, pokud by poskytnutí informace bez chráněných osobních údajů nepředstavovalo pro povinný subjekt pouze jednoduchou operaci. V takovém případě je povinný subjekt oprávněn podmínit poskytnutí informace úhradou podle § 17 informačního zákona, která mu pokryje náklady spojené s pořízením kopií včetně anonymizace. Na tento možný postup zcela správně poukázal také žalobce v žalobě.

K námitce žalobce, že se žalovaný spokojil s tvrzením povinného subjektu, že nedisponuje technikou umožňující rozmazání obličeje v obrazovém záznamu, aniž by toto tvrzení podrobil jakékoli kritické úvaze, soud uvádí, že žalovaný v této souvislosti formuloval právní názor, že v rámci řízení o poskytnutí informace podle informačního zákona není oprávněn jakkoli zasahovat v naznačené věci do sféry povinného subjektu a nemůže zohlednit argumentaci žalobce o snadné dostupnosti softwaru. Tento právní názor považuje soud za nesprávný. Žalovaný má totiž podle § 20 odst. 4 písm. b) informačního zákona povinnost v odvolacím řízení postupovat podle správního řádu, který mu umožňuje rozhodnutí povinného subjektu zrušit a věc mu se závazným právním názorem vrátit k novému projednání [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu]. V rámci závazného právního názoru přitom mohl žalovaný povinnému subjektu např. uložit, aby požadované informace poskytl v anonymizované podobě, a naznačit, jak má přitom postupovat. Soud proto konstatuje, že žalovaný si mohl a měl učinit vlastní úsudek o tom, zda povinný subjekt disponuje technikou umožňující anonymizaci kamerového záznamu, či nikoli, a zda je případně v jeho možnostech opatřit si potřebný software a anonymizaci provést. Právní názor žalovaného, že v tomto ohledu nemá možnost zasahovat do sféry povinného subjektu a nemůže zohlednit argumentaci žalobce o snadné dostupnosti softwaru, proto není správný, což činí napadené rozhodnutí nezákonným ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.

Lze tedy shrnout, že žalovaný jednak zatížil správní řízení vadou spočívající v tom, že aniž sám shlédl kamerové záznamy, nekriticky převzal skutková zjištění povinného subjektu i jejich hodnocení, že tyto záznamy obsahují osobní údaje, a jednak vydal nezákonné rozhodnutí, neboť vycházejí z nesprávného právního názoru o nemožnosti zasahovat v rámci

řízení o poskytnutí informace do sféry povinného subjektu rovněž zcela nekriticky převzal tvrzení povinného subjektu, že nedisponuje softwarem umožňujícím anonymizaci záznamu. Soud proto shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 23.570 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 15.500 Kč za pět úkonů právní služby právního zástupce žalobce po 3.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), další porada s klientem přesahující jednu hodinu – § 11 odst. 1 písm. c), podání repliky – § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g)], z částky 1.500 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [pět režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006] a z částky 3.570 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Požadovanou náhradu za cestovné ve výši 127 Kč (jízda žalobce vlakem z Prahy do Ústí nad Labem dne 12. 4. 2017) soud žalobci nepřiznal, neboť žalobce má bydliště v Ústí nad Labem a skutečnost, proč k soudnímu jednání cestoval z Prahy, nijak nezdůvodnil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 12. dubna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová